

Drömmen om hemmet.

Vackrare dröm ej drömmen än drömmen om ett hem — något att älska, något att värda, något att ge sin lifskrafts röstaste, bästa vin.

Irrande, strandlös öde är dock en människas lif innan hon funnit ett fäste, fattigt, tortigt kanhända, men hemmet.

Vandrande julens likar är väl många. Sakna som han ett hemvist, äro dömda att vandra mörknande vägar.

Hottloft och kraftloft varder människans vara, sedan hon ryckt från torfvän, fölorat hemmets skyddande hägn.

Vackrare dröm ej drömmen än drömmen att ge sitt ömmaste smek åt grönskan och växande aring; bästa värd åt jordens ädlaste djur.

Liksom en ungdomskör med krona i solskin borde väl folkstam växa ur myllans värmande fann.

Gustav Åström.

Bondetagsanlutningen i Kullabo.

Nu ska ni inte tro att vi försammat oss härnär i den gamla Dackebygden, när det gått Bondetaget. Nej, vi äro samt och synnerligen reseröjande på B-listan, som visar att vi gilla våra ståndsbroder i Upland, våra värdar som till Sverige i all framtid skall vara ett fäst Sverige, och att vi bönder inne för den sakens skull fordras något helt annat än att gå här i krokarna å knipa hårdt om pluringarna. Ska vi i rätt tid kunna mota Olle i grin, så må vi också betänka att osäker friheten något, så kostar den osäker något. Vi må deran, svider det än i sinnet och — punjen.

Men särskildt här i Kullabo socken har Bondetaget kommit lyckat åstad emellan ett par människokärn, gripit in i deras hjärtangelägenhet på ett sätt, som i långa tider skall bli det bestående samtalsämnet mellan unga och gamla. Det är derom jag tänkt att förtälja något på denna stunden.

Inte kunde någon i hela Kullabo vidlyftiga socken beskylla kyrkovärden Efraim Peterson i Höljeryd för någon direkt anslutning till dem, som göra det tungt och provfärdigt för nykterhetsfolket att arbeta för sina både nyttiga och människovärda syften.

Men fader Efraim var synnerligen lierad med prosten, och denne, en hederlig och rebar prest af den gamla stammen, kunde inte förlika sig med ett hemligt ordensällskap och icke han — ensamt han — skulle svara inför vår Herre för att folket i Kullabo förde ett anständigt leverne, fritt från svalg och dreykskan.

När derfor prosten före sammanringningen till högmässan på Mare Bekedalslag sporde sina kyrkovärder, af hvilka Efraim var den äldste både i ålder och tjänstgöring:

— Synes det eder, god? väntar, att vi skola släppa fram de godtemplarna i den här socknen? Tycker ni inte, att vi bättre ställa oss Guds vilja till eftertänkslöst genom att stå dem kraftigt emot och hindra dem från att fånga ungdomens hjerta i all sköns flärd och galenskap?

Ja, när sågdes på den världens bjudande prelaten, så svarte naturligtvis både Efraim och den andre kyrkovärden, att prosten hade alledes, alledes fullkomligt rätt. Och han antog att åter för en tre, fyra år var soeken "raddad" från nykterhetsvagnarnas nyomodigheter.

Att under tiden supriet florerade i Kullabo ånder, att hjulaxlarna på forvagnarna kröktes under brännvinsfororns sammansalade tyngd, det reflekterade de gamla hedersmännen i sakristian inte något mera ingående öfver. Men en del ungdom, ej minst sådana som varit elever på folkskolan i länet, gjorde desto mera, och följden vart att när sol- och sommaridag köm, drogo också godtemplarna in i denna stent eröfrade bygd.

För fader Efraim ställde sig saken desto kinkigare, som det var just hans tillräktna måg, en ung och hucig landbrukare, som bedref modereringen på ett sätt som lofvade honom både en vacker framtid och nämndemanskap m. m., hvilken hjälpte nykterhetsfolket tillrätta, anskaffade den lokal som behöfdes och sjelf främst af alla, skref sitt namn som medlem i den nya lögen. Denna hade så till uppgift för sig att alledes tillintetgöra den folkförärföriga salningen till brännvin nere från kyrkstaden — och det kunde jag gått an. Men att för Efraim utan protest låta Karl Johan i Bankebo fortfarande gå på gyljarestråten i Höljeryd — det var inte förenligt med hans löfte till voridig prosten. Och skulle solen mera skina öfver kyrkvärden i Höljeryd under hans templetjenaretsen, ja, då var nok en brytning med den tillräktna mågen en oafvislig plikt.

Vi skola nog minnas att, som sagt, vi här tala om en gammal Dackebyggd, der sinerna af ålder äro styfva och man vet hvad man vill. Det var slut med kärlekens värfrojder i Höljeryds hagar. Den unga, fagra kyrkovärderdottern, Karin Efraimdotter, grät sig halfvind af sorg öfver att vänskapen mellan fadern och hennes Karl Johan tog ett så snöpligt slut, att dervid också de förut så klart ligande giftermålsplanerna mellan de unga tu tillintetgjordes. Djupt kränkt drog sig Karl Johan tillbaka, och Karin viste fullt väl att de andra däkorna i bygden, ej minst de som voro oförundrade att skriva in sig i den nya godtemplarlogen, lade krokak och försåt för att fånga den, som hon alltid och så gärna utsett att varda hennes herre och man.

Kom så ropet från Upland om ett bondetag fram till landsfadern mitt i tiden af mycket spännet och farfärd för Sveriges fred och framtid och der pålystes ett politiskt möte i Kullabo kommunalrum, på det att afven Kullabomännena måtte bli i tillfälle att taga sin ståndpunkt till bondetagens tanke. Sockenens sörjde sin gamle afallne samlarsörje — han hade saligen afsmunat — och det var med stor bitterhet i sinnet, vålad af att hemma kyrkovärderdottern och Karin icke voro, så blida just och desslikes deraf, att Efraim inte visste ett dugg om hvilka som upphäffat sig till att inbjuda till det i och för sig vackra och viktiga mötet, kyrkovärden från Höljeryd der infång sig och tog plats bland de denna gång påtagligen afsiktligt väl blandade härvalvsgrubbarne och torparne.

Jaså! Det var i alla fall Karl Johan i Bankebo som öppnade mötet och läste upp uppropet från Uplands bönder och landtmän. Jo, jo! Den gamle nämndemannen sades i allt följa sin blifvande efterträdare vinkar och förslag. Nu finge man se — tänkte fader Efraim bittert.

Men så kom det... Som en dusch kallt vatten... Men i det stora hela mera i form af öfverraskning än något obehagligt.

"Mina vännar! Ehuru ung och mycket oerfaren i jämförelse med många här närvarande, har jag åtagit mig att genom anslagen, som ni läst, samla Kullabomännena till detta möte. Vi veta alla hvad det gäller. Hvad vi nu mest behöfva är en man med anseende bland oss alla på ordförandeplatsen och sedan som ledare för listkringsandningen. Då vår gamle, vordade prost gått ur tiden, har jag ingen bättre att föreslå än kyrkovärden Efraim Peterson i Höljeryd. Kora vi alltså honom till vår märkesman och ordförande för dagen?" sporde den unge landtmannen-inbjudaren.

De rungande ja-ropen fördränkte kyrkovärden alledes ordgängliga, till ett landligt parlamentariskt uppträdande, hörande protester. I ett lufj befann han sig på ordförandeplatsen, och anslutningen till Bondetaget gick enhälligt af stapeln. Framst bland dem som antecknade sig för den betydelsefulla resan blev kyrkovärden namn prentadt, och avslutningslistan fylldes af namn på små och stora jordbrukare, nuvarande roodtemplare, rika och fattiga, konservativa allmogemän och liberala djo — med ett ord, bättre än i Kullabo torde ingenstädes Bondetaget 1914 fått tillslutning i den gamla Dackebygden.

Och när folket vankade dådan, tog fader Efraim sin duktige vederdeloman Karl Johan under armen och uttalte sig:

— Nu tycker jag det var så länge sedan du var på värat håll, att du gerna kan följa med och hälsa på mor å Karin. Hon har väl nu efter allt pratandet en sup... hm... å en smörgås att bjuda oss på.

— Det säger ja' inte nej till, farbror, gennämte Karl Johan gladynt. För smörgåsen nemligen tackar ja' men beträffande supen, så blir det inte något av den saken härnäst.

Ja' tänker våra mors kaffekokare består mig det jag behöfver för att skölja ned smörgåsen med.

Och den glädje och fröjd, som Bondetagsanlutningen i Kullabo så lunda förde med sig i de två ungas hjerta bli nok inte förglömda en gång i framtiden, när man skall teckna Bondetagens historia der i bygden.

Adalbert.

Disciplin.

Det var en morgon under spansk-amerikanska kriget och i nordamerikanska arméns läger vid Siboney. Vakthafvande officer för dagen var en ung, nybakad löjtnant vid Michigans volontärer. Han stoltserade omkring i sin splitter nya khakiuniform och höll mycket noga reda på allt, som möjligtvis kunde falla inom hans gebiet. Så rätt som det var fick han ögonen på en individ, som strök genom lägret.

Så där en sextio år såg karlen ut att vara. Den ursprungliga budfingern i det solbrända ansiktet var svårare att afgöra, men nog var man ursäktad, om man misstänkte en smula svart påbrå. Klädseln bar nog en viss likhet med en arméuniform, fast graden var en smula svår att afgöra. Närmast såg den ut att bestå af sådana plagg, som soldaterna ibland gjorde sig en smula förtjänst på att sälja till landstiftningen. Den bestod af en blå uniformrock, spräckt i nacken, khakibyrxor, öfverstänkta med lera, och stöfver i samma kondition. Det hvitpröngda häret och skägget yoro mer än lofligt ordnade, och öfverst satt en grå fälthatt

med åtkilligt flera hål för ventilation, än som ens i tropikerna var så strängt nödvändigt.

Karlen dref fram på vägen med händerna i byxfickorna och passerade löjtnanten utan att ta någon som helst synbar notis om dennes rang.

Det var förstås åtkilligt mer än dennes värdighet kunde tåla, och den misstänkte individen bejodades med ett skräpt:

— Halt där!
— Karlen stannade omedelbart och följande förhör vidtog:
— Tillhör ni armén?
— Ja, sir.
— Värfad eller frivilligt?
— Värfad, sir.

— Nå, har ni då inte varit i tjänst så pass länge, att ni vet, att ni skall hälsa på en officer, som uppträder i uniform?
— Vet det, sir! Men jag trodde inte det var så farligt noga med ceremonierna här i urkosken.

— Nå, då skall ni lära er begripta det nu! Alltså, gif akt!
— Ordern åtkilldes ågonblickligen.
— Honnor!
— Honnor följde.

— Hur länge har ni tjänat i armén?
— Trettiofem år, sir.
— Och ändå tycks ni inte ha tjänat tillräckligt länge för att ha hunnit lära er det enklaste af reglementet!
— Mitt namn är löjtnant N. N. vid Michigan-volontärerna. Uppgif ert namn och regemente!
— General Adna R. Chaffee, sir, kommanderande befälhavare för er division!

Den förnyade honnor, under hvilken denna upplysning lämnades, gafs nok med lika militärisik hållning som den föregående, men den allvariga minnen från förhörets första del hade betydligt mildrats.

Den stackars löjtnanten gjorde ett misslyckadt försök att framstamma en förklaring, men afbröts ågonblickligen af generalen:

— Det är nog bra, min gosse. Jag vet mer än väl själf, att jag inte presenterat mig i lägret i dag i ett skick, som anstår min ställning här. Men fortsätt ni bara att sköta hvarje åliggande i noggrann öfverensstämmelse med er instruktion, så blir ni nog med tiden en bra officer.

Ur svenska skämttändningar

George Washington skall som bekant aldrig ha varit en osanning. Lille Erik: — Har du ljugit någon gång mor?
— Det tror jag nog att jag har.
— Har far också?
— Det tror nog det.
— Och tant Anna?
— Men hvarför frågar du allt det här?

— Jo, jag kom bara att tänka på hur förfärligt ensamma jag och George Washington komma att bli i himlen. (Söndags-Nisse.)

Bonden Johannes besöker bonden Pär, som nyligen blifvit af med sin hustru, hvilken påstås ha varit af såderas hättigt lust. Johannes får syn på en ljusstake, som hänger på väggen.
— Hvarför har du den där ljusstaken?
— Jo då liksom ett minne af Johanna. Då va då sista hon dödade i skallen på mej, innan hon dog.

— (Strix.)
— Brudgummen: — Skynda dej nu å svara pastorn kvickt — fracken kostar femti öre i timmen!
— (Puck.)

Förste järnvägspassageraren, som vaknat midt i natten af ett oblygt stönande från passageraren öfver honom:
— Nå, men va' å' då, stackars man, hur är det fatt, är ni sjuk?
— Öj, öj, å' de inte försmådigligt, jag stackars fattig syndig människa, öj, öj!

Den förste: — Men kan ni då inte låta mig få veta, hvad de' å' för fel?
Den öfre: — Öj, öj, öj, de' å' nu tredje natten som jag reser på gallet tag!
— (Kurze.)

Per Larsson: — Hvar ska de' bära af, åter ho' har så brått?
Per Pers mora: — Jo, ja' ska jag lavemang åt grangångsalfar, han har blivit så illa sjuker.
Per Larsson: — Nå' gör inte det. Hon kan bli häktades som lösdrifverska.

— (Kasper.)
Var det mycket bråk, när Eneström slog upp sin förlorning med den lille telefonisten?
— Nej, inte alls, bara en stilla afriugning. (Nya Nisse.)

I vargarider.

Skilda röster ständigt ljuda; häm och tredratts makt är stor. Hvem kan ställa, hvem kan bjuda vägen lugn, där stormen bor?

Hvem kan samla och förena vida toners melod, ifrån spilt vårt sinne rensa till fullödig harmoni?

Sverige, moder, du allena kan med måligt stämmas ljud kalla, bjuda och oss ena till att lyda pliktens bud.

Kan, när vargarider härja, oss församla hand i hand rätt och sanning till att värja uti ålskadat fosterland.

Arne Asplund.

Från nykterhetsfältet.

(Denna utdelning redigeras af O. L. Holmgren, 418 Skolek st., Winnipeg, och alla för närmare inträffande öfver hänvända sig till honom.)

UTDRAG UR CANADAS FÖRBUDSHISTORIA.

Af E. L. Holmgren.

Många af våra landsmän som i hemlandet voro ifriga nykterhetskampar, uttrycka, när de komma till Canada, sin förvåning öfver stiftande församlingarna visa gentemot rusdrycks-handteringen och nykterhetsfrågorna.

For att i någon mån förklara denna fräga ställning har kort det vara af nytta att göra en kort revy öfver förbuds-lagsstiftningens historia i Canada.

Sedan 1867 äro de olika provinserna och territorier i "British North America" med undantag af New Foundland, förenade under ett gemensamt Parliament. Denna federala regering äger domvärje öfver alla landets provinser i de frågor som beröra nationella, och för provinserna gemensamma, inträssen. Dock äger hvarje provins full rättighet att genom sin laststiftande församling behandla alla ärenden och frågor som närmast beröra dess enskilda angelägenheter.

Man ser då att redan den tekniska sidan af nykterhetslagstiftning ter sig i Canada helt annorlunda mot i sådana land som t. ex. Sverige. I hvarje provins har man således två utvägar att nå slutligt förbud, antingen medels nationell, Dominion — vid lagstiftning, eller genom provinssens lagstiftning.

Redan på 60-talet fanns en kommunal-veto-lag som dock på grund af ofullkomlighet icke vann någon vidsträckt tillämpning. Den afsåg endast utnämningssättigheterna. År 1864 trädde en ny lag i kraft som hade till syfte att utsträcka kommunal- och "county"-veto till försäljning af alla rusdrycker i större kvantitet än fem gallon.

År 1878, således öfver provinsernas sammanslagning, stiftades den första veto-lagen med Dominion vid domvärje. Denna lag, som föreslogs af sir Richard Scott, och i följd där af fått namnet "Scott Act", står än i dag i kraft efter åtskilliga ändringar och förbättringar. Reviderad senast år 1910, afser den nu att gifva alla samhällen i Canada, utom i större delen af British Columbia, rätt till lokalt veto. Omröstningen skall omedelbart hållas i ett samhälle där minst 25 procent af medborgarna där- om anhöller. Utfaller valet i fövor af förbud skall området i fråga af vederbörande i Dominion-regeringen förklaras under lokalt veto och inga utskänkningsrättigheter få sedan i detta område beviljas så länge förbudet kvarstår.

Denna lag begränsar dock ej hvarje provins' rättighet att stifta egna nykterhetslagar inom sitt område.

År 1892 väcktes i Dom-Parliament frågan om totalt nationellt förbud med resultat att en kommitté blef tillsatt att utreda saken. Efter tre års arbete rapporterade kommittén att den ansåg ett förbud komme att möta stort motstånd samt att det voro praktiskt och snart att genomföra. Kommitténs minoritet urakt-lät dock icke att inlämna sitt betänkande hvari en förbudslag på det varmaste rekommenderades enär den ansåg ett hämnande af rusdrycks-handteringen af nöden påkalladt.

Under tiden pågick i provinserna Manitoba, Prince Edward Island, Nova Scotia och Ontario folkomröstning i förbudsfrågan med öfverväldigande majoritet för förbud i hvarje provins.

Hvarken kommitténs rapport eller omröstningarna föranledde till något legislativt resultat. Men frågan var var väckt och nykterhetsfölket lugnade sig icke förrän 1898 en Dominion-vid folkomröstning ägde rum med följande resultat:

Table with 2 columns: Province/Territory and Votes. Total 278,380 264,693.

En stor majoritet af Canadas befolkning uttalade således sin bestämda mening i rusdrycksfrågan. Icke heller denna gång fann sig regeringen föranletad att skrida till värdet med nödig lagstiftning.

Bland begränsande lagar som för närvarande äro gällande öfver hela Canada bör nämnas följande: Rusdrycker få icke tillhandahållas indianer, ungdomar under 16 år, järnvägs- och fraktfarbetare, timmerbyggare eller flottningsarbetare, ombord på båtar eller färjor kystledes eller på sjöar och floder inom Canada. Krogar få icke öppnas i närheten af järnvägsbyggen, guld-, silver-, kol- eller andra grufvor. En krogare håller ansvarig för den berusades handlingar o. s. v.

Det ofvan anförda är det väsentligaste som gjorts i riktning af nationell nykterhetslagstiftning. Vi skola i kommande nummer göra en inblick i de olika provinsernas arbete mot samtidsens värste fiende — alkoholen.

Gåm af ett förnyat or prenumerations.

Hvem äger de flesta krogarna i England? För några år sedan anställdes en noggrann undersökning om hvilka personer, som nöds-faktiskt ärvare af krogarna i England. Och undersökningen gaf enligt "All News" följande resultat:

Härigen af Rutland befanns äga 20 krogar, härigen af Devonshire 12 ensamt i Bakewell, en liten landsortstad i Derby, lord Derby 72, härigen af Bedford 59, sir Alfred Gooch 150 i Birmingham, sir Walker 143 i Liverpool. Och bland dem som i öfrigt äga ett större eller mindre antal krogar, märkas: härigen af Portland, lord Sefton, lord Lansdowne, lord Hindlip, lord Coventry, lord Hartington m. fl.

Ja, åtskilliga af engelska stackarkens biskopar äga och icke så få krogar, som de hyra ut. Så ha de 2 i St. Paneras, 9 i Tower Hamlets, 2 i Kensington, 2 i Highgate, 10 i Newington, 24 i Finsbury — allt ensamt i London.

Gåm af ett förnyat or prenumerations.

Gåm af ett förnyat or prenumerations.

Gåm af ett förnyat or prenumerations.

Gåm af ett förnyat or prenumerations.

Gåm af ett förnyat or prenumerations.

TEMPERIDAREORDEN.

Få föreningar torde vara så litet kända som just denna, men därför bör ingen tro, att den är af mindre betydelse.

Denna orden stiftades i New York City den 5te december 1845. Jag skall nu i några få ord söka klargöra om dess mål och arbetsätt. För något öfver två år sedan bildades ett tempel af densamma här i Winnipeg, det första väster om Montreal, och fick till namn "Orden" No. 1. Det har, under den tid det existerat, gått sakta men säkert framåt och räknar för närvarande omkring femtio medlemmar.

Orden har som syfte befrämjande af nykterhetsarbetet, samt att binda starka broderskapsband medlemmarna emellan, för ömsesidig hjälp i nöd, sjukdom eller vid dödsfall.

Det är en temperidarens svurna plikt att stöja och skydda sin broder, att mildra hans nöd och dela hans fador. Det har sagts, och detta med skäl, att om allt nykterhetsarbete utsetes ur temperidareorden, voro den med de återstående broderskapsorden en värdig rival till de större broderskapsorden. Temperidareorden åsytar icke endast att sammanföra människorna med de starkaste vänskapbanden, utan äfven att fördrå utörfande af de högsta moraliska principerna.

Dess symboliska motto är Sanning, Kärlek, Renhet och Trohet. Det är därför ett lika stort brott mot förbindelsen att vara logkattig och falsk, som att hyra nykterhetslöftet. Grundvalen för temperidareorden är: total afhållsamhet från alla berusande drycker, och här dörifvare medlemmen att afstå ett strängt löfte att för hela lifstiden afstå från all spirituosa. Denna förbindelse aflyges under högtidliga ceremonier, som göra, att kandidaten aldrig glömmor dem, på samma gång kan känner, att alla broder äro förbundna att stå honom bi i alla de pröfningar och strider för sanning och rätt, som han genom denna förbindelse aflyggnade påtagit sig; en temperidarens valspråk är: "En för alla och alla för en."

Organisationen är strängt hemlig, emedan den måste så vara för att på bästa sätt kunna arbeta för det stora mål, den satt sig för.

Doek torde här böra påpekas, att dessa hemligheter ingalunda äro af sådan natur, att de kunna i någon mån skada och störa den allmänna ordningen eller skadligt ingripa i den privata personens lifs- och existensförhållanden, så länge dessa äro fullt moraliskt berättigade. En temperidarens egenkänningstecken, hvarmed han på främmande platser kan gifva sig tillkännå, äro för honom af stor betydelse, emedan hvarje tempelbroder, som ser ett sådant tecken, har genom heligt förbindelse förbundit sig sig besvara detsamma och gifva den hjälp han kan.

Denna orden har i vårt hemland Sverige vunnit ganska god spridning, men på denna sidan Atlanten, som är sått å säga dess födelsebygd, är den mindre känd. Samma förhållande råder äfven i afstende på G. T. orden. Det synes som skulle nykterhets- och broderskapsprinciperna i detta land ej blifvit tagna på fullt allvar, och man torde kanske icke böra undra därpå, om man betänker under hvilka förhållanden detta land i hufvudsak befolkats, ty den immigrationsstrom som ständigt flödar in består ju till största delen af folk som lämnat sina respektive hemland för att här i de "från landet i väster" skaffa sig en bättre utkomst, för att nu icke säga rikedomar, och då vore det naturligtvis ej rådligt medtaga en allt för stor ballast af: ett blidigt sinnelag, kärlek till sina medmänniskor och lust till kamp för älla mål, ty de äro endast hinder på vägen mot målet, som måste gå öfver förkrossade, blodande, förtrampade stackars som stupat på vägen mot just samma mål.

För att skapa ett bättre förhållande äro sådana ordnar och föreningar som Temperidareorden uppkomma. Alla som hafva hjerta och sinne för sina medmänniskor och tro på en ljusare och lyckligare framtid böra aldrig tveka att fylka sig kring de standard som föras till strid för framtidslycka. Låt oss alla räcka hvarandras handen och säga: "En för alla och alla för en." O. L. H.

Hvem äger de flesta krogarna i England?

För några år sedan anställdes en noggrann undersökning om hvilka personer, som nöds-faktiskt ärvare af krogarna i England. Och undersökningen gaf enligt "All News" följande resultat:

Härigen af Rutland befanns äga 20 krogar, härigen af Devonshire 12 ensamt i Bakewell, en liten landsortstad i Derby, lord Derby 72, härigen af Bedford 59, sir Alfred Gooch 150 i Birmingham, sir Walker 143 i Liverpool. Och bland dem som i öfrigt äga ett större eller mindre antal krogar, märkas: härigen af Portland, lord Sefton, lord Lansdowne, lord Hindlip, lord Coventry, lord Hartington m. fl.

Ja, åtskilliga af engelska stackarkens biskopar äga och icke så få krogar, som de hyra ut. Så ha de 2 i St. Paneras, 9 i Tower Hamlets, 2 i Kensington, 2 i Highgate, 10 i Newington, 24 i Finsbury — allt ensamt i London.

Gåm af ett förnyat or prenumerations.

Gåm af ett förnyat or prenumerations.

Gåm af ett förnyat or prenumerations.

Gåm af ett förnyat or prenumerations.

Gåm af ett förnyat or prenumerations.

Gåm af ett förnyat or prenumerations.

Gåm af ett förnyat or prenumerations.

Gåm af ett förnyat or prenumerations.

Gåm af ett förnyat or prenumerations.

Gåm af ett förnyat or prenumerations.

Gåm af ett förnyat or prenumerations.

Gåm af ett förnyat or prenumerations.

Gåm af ett förnyat or prenumerations.

BERLIN INCUBATOR

Skaffa eder mera hälsa. Barn förtärliga genom ett utvaldt vär i Canada tillverkad utskänkningslös, bygd af fäskhet med 19 års erfarenhet. — Har visat sig vara framgångsfull i canadensiskt klimat på grund af dess tjocka trivrigar, tjocka med fil, lockert, påvårskräddt jäst. Laktis, kan icke brinna, så sig eller brista. Kopparkärlare för hett vatten, lätt att upprätta. Skilfropplaster, håller jän värma. Sker-betslampor, besoparolja. Blåsa äggkörtel, profvade termometer, högt "anstrery", fridigt för "anstrery", starkt silber, plåstrik, ankel, ett barn kan sköta den. Skrif öfver fri katalog. Skrif till Berlin, Incubator Co., Box F, Chicago, Ill.

Skaffa eder mera hälsa. Barn förtärliga genom ett utvaldt vär i Canada tillverkad utskänkningslös, bygd af fäskhet med 19 års erfarenhet. — Har visat sig vara framgångsfull i canadensiskt klimat på grund af dess tjocka trivrigar, tjocka med fil, lockert, påvårskräddt jäst. Laktis, kan icke brinna, så sig eller brista. Kopparkärlare för hett vatten, lätt att upprätta. Skilfropplaster, håller jän värma. Sker-betslampor, besoparolja. Blåsa äggkörtel, profvade termometer, högt "anstrery", fridigt för "anstrery", starkt silber, plåstrik, ankel, ett barn kan sköta den. Skrif öfver fri katalog. Skrif till Berlin, Incubator Co., Box F, Chicago, Ill.

Skaffa eder mera hälsa. Barn förtärliga genom ett utvaldt vär i Canada tillverkad utskänkningslös, bygd af fäskhet med 19 års erfarenhet. — Har visat sig vara framgångsfull i canadensiskt klimat på grund af dess tjocka trivrigar, tjocka med fil, lockert, påvårskräddt jäst. Laktis, kan icke brinna, så sig eller brista. Kopparkärlare för hett vatten, lätt att upprätta. Skilfropplaster, håller jän värma. Sker-betslampor, besoparolja. Blåsa äggkörtel, profvade termometer, högt "anstrery", fridigt för "anstrery", starkt silber, plåstrik, ankel, ett barn kan sköta den. Skrif öfver fri katalog. Skrif till Berlin, Incubator Co., Box F, Chicago, Ill.

Skaffa eder mera hälsa. Barn förtärliga genom ett utvaldt vär i Canada tillverkad utskänkningslös, bygd af fäskhet med 19 års erfarenhet. — Har visat sig vara framgångsfull i canadensiskt klimat på grund af dess tjocka trivrigar, tjocka med fil, lockert, påvårskräddt jäst. Laktis, kan icke brinna, så sig eller brista. Kopparkärlare för hett vatten, lätt att upprätta. Skilfropplaster, håller jän värma. Sker-betslampor, besoparolja. Blåsa äggkörtel, profvade termometer, högt "anstrery", fridigt för "anstrery", starkt silber, plåstrik, ankel, ett barn kan sköta den. Skrif öfver fri katalog. Skrif till Berlin, Incubator Co., Box F, Chicago, Ill.

Skaffa eder mera hälsa. Barn förtärliga genom ett utvaldt vär i Canada tillverkad utskänkningslös, bygd af fäskhet med 19 års erfarenhet. — Har visat sig vara framgångsfull i canadensiskt klimat på grund af dess tjocka trivrigar, tjocka med fil, lockert, påvårskräddt jäst. Laktis, kan icke brinna, så sig eller brista. Kopparkärlare för hett vatten, lätt att upprätta. Skilfropplaster, håller jän värma. Sker-betslampor, besoparolja. Blåsa äggkörtel, profvade termometer, högt "an